

Iov, exemplu de restituire

Ewald Frank
Capetown, Africa de Sud

Sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru că sunt aici. Eu de la mine însumi nu sunt în stare și nici nu sunt calificat ca să aduc Cuvântul. Numai dacă El mă face în stare, eu o pot face. În zilele apostolilor, aceștia și-au rupt chiar hainele atunci când oamenii spuneau: „O, ce oameni mari sunt în mijlocul nostru!” Ei au spus: „Ce suntem noi? Doar niște oameni. Cel ce face aceste lucruri minunate este Dumnezeu! Cerurilor!”

Eu cred că Dumnezeu a pregătit aceste adunări pentru a ne descoperi Cuvântul Lui prin Duhul Său. Dar dacă noi credem că suntem calificați pentru aceasta, atunci fraților, să știți, aceasta este sfârșitul slujbei noastre. Noi doar ne înălțăm pe noi înșine și oamenii nu ne vor asculta ceea ce spunem.

Când fratele Jackson a citit în Evrei 1:7, acolo unde versiunea engleză spune: „El își face din duhuri, îngeri”, versiunea germană spune: „Din vânturi își face îngeri ai Lui și dintr-o flacără de foc, slujitori ai Lui”. Dacă focul este atins de vânt, știți ce se întâmplă. Focul are nevoie de vânt pentru a se întinde. Domnul a spus: „Eu am venit să arunc un foc pe pământ și vreau să fie aprins chiar acum”.

Când a venit ziua Cincizecimii, au fost prezente acolo două lucruri: focul și vântul puternic. Și din acel moment, avem focul și vântul în spatele lui, ducând acest foc din loc în loc și din națiune în națiune.

Aș vrea să citesc mai departe din Evrei 12. 25: *„Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați de Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat ceice n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi, dacă ne întoarcem dela Cel ce vorbește din ceruri”*.

Scriptura ne spune aici să nu ne întoarcem urechea de la Cel ce ne vorbește. Eu nu sunt aici ca să vă arăt că știu să predic. Asta s-a întâmplat de mult, când aveam 17 ani, 18, sau chiar 20 de ani. Dar acestea s-au încheiat de mult și s-a terminat cu ele. Ceea ce avem noi nevoie, este adevărata învățătură, iar Duhul Sfânt să ia Cuvântul și să-L facă o realitate vie în inima noastră. Nu este ceea ce facem noi, ci ceea ce face El .

Și uneori, desigur, El poate face unele lucruri complet diferit. Ca de exemplu, noi credem că dacă Isus Hristos vine în biserică, adunarea noastră, El ar spune că totul este bine, este minunat. Exact așa au gândit și evreii în acele zile. Dar când Hristos a venit în Templu, mesele au fost răsturnate și lucrurile aduse acolo au fost împrăștiate, iar oamenii au fost alungați din Templu. Cărturarii spuneau: „Dacă vine Mesia, El cu siguranță va veni la Templu, se va prezenta și probabil și probabil va cere voie să țină o cuvântare acolo”. Dar când El a venit, a avut un cuvânt de mustrare: *„Este scris: «Casa Mea va fi o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari”* (Luca 19:46). Și apoi El a corectat lucrurile în Casa lui Dumnezeu.

Dacă Isus Hristos vine, dacă Cuvântul Lui ajunge la urechile noastre, El vine pentru corectare, pentru mustrare, pentru zidire, pentru a ne aduce pe fiecare în poziția corectă, în trupul lui Hristos. Deci, dacă noi suntem corecți, atunci aceasta este la locul ei; tot ceea ce conține Cuvântul lui Dumnezeu, este pentru noi. Noi nu vrem să auzim doar lucruri bune, noi vrem și să fim corecți.

Noi toți ar trebui să vrem să fim corecți. Sunt unii în biserică, care cred că nu au nevoie de nimeni pentru a fi corecți, dar ei încearcă să-i corecteze pe alții. Înainte de a putea să-i corecteze pe alții, tu însuși trebuie să fii corect! Și dacă tu nu suferi corectarea, atunci nici nu ești în poziția în care să-i poți corecta pe alții!

Și iarăși, sunt unii care sunt gata să-i învețe pe alții, dar nu sunt gata să se lase ei înșiși învățați!

Prieteni, să fim cu simțiri cumpătate! Uneori ne întrebăm de ce nu suntem o binecuvântare pentru alții, de ce nu răspunde Domnul la rugăciunile noastre. Ei bine, vedeți, sunt motive pentru aceasta!

Eu cred că dacă Domnul Isus Hristos este centrul vieții noastre, al predicării, rugăciunii și învățaturii, atunci El își va trăi viața Lui prin noi. Pavel spunea: „Acum nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Dacă El poate vorbi prin voi, iubi prin voi, vindeca prin voi, dacă El își poate croi o cale prin voi, atunci lucrurile încep să arate cu totul altfel. De exemplu, când Isus Hristos a vorbit cărturarilor, El a folosit un limbaj diferit de cel folosit când se adresa păcătoșilor. Când s-a adresat celor ce se considerau ei înșiși neprihăniți, El a folosit cuvinte pe care nu le-a spus celor ce veneau la El ca să li se ierte păcatele. Voi trebuie să știți CE spuneți, CÂND să spuneți și CUI vă adresați.

Când s-a adresat femeii prinsă în preacurvie, El a spus: „Unde sunt pârașii tăi?” Ei nu mai erau acolo, dar mai întâi ei încercaseră s-o învinuiască, spunând: „Învățătorule, noi am prins femeia aceasta în păcat. Moise zice așa și așa. Tu ce spui?” Și știți, Isus nu le-a spus nimic, El s-a aplecat și a scris cu degetul pe nisip. Și în proorocul Ieremia(17:13) este scris: „Ceice se abat de la Mine vor fi scriși pe pământ”. iar când Isus a terminat de scris toate păcatele lor ei și-au luat rapid tălpășița! Isus a ridicat capul și nu a mai văzut decât pe acea femeie; și Isus i-a spus: „Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești”.

Cuvintele lui Isus sunt atât de dulci pentru copiii Săi, chiar și atunci când El ne mustră. Căci ele au leac alinător, vindecător împreună cu mustrarea. El nu doar rănește, El și vindecă. De ceea, un slujitor al lui Dumnezeu trebuie să aibă întotdeauna aceste două elemente. El poate avea sabia, dar trebuie să aibă și ungerea pentru a vindeca. Și aceasta este slujba pentru aceste zile din urmă.

Trupul lui Hristos este rupt, rănit și tras în nenumărate direcții. Dar acum „este leac alinător în Galaad”, există un Cuvânt al lui Dumnezeu care vindecă toate rănila și ne aduce împreună în unitatea credinței.

Voi merge la câteva texte din Scriptură pentru a face o paralelă între cartea Iosua și timpul pe care-l trăim. În legătură cu luarea în stăpânire a țării făgăduite, citim în Iosua 5.2: „În vremea aceea, Domnul a zis lui Iosua: *«Fă-ți niște cuțite de piatră și taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară»*”. Avusese loc o tăiere împrejur în timpul lui Moise și acum era o a doua tăiere împrejur în timpul lui Iosua! Înțelegeți? Voi nu vă puteți întoarce la vremea când proorocul a adus mesajul. Trebuie să aibă loc o tăiere împrejur a inimilor noastre ACUM!

„Și Domnul a spus lui Iosua: *«Fă-ți niște cuțite ascuțite și taie împrejur a doua oară pe copiii lui Israel»*”. Cei ce fuseseră tăiați împrejur pe vremea lui Moise, fuseseră tăiați împrejur înainte de a fi scoși afară. Dar acum aceștia trebuiau tăiați împrejur în legătură cu luarea în stăpânire a țării făgăduite, cu așezarea în ordinea corectă conform planului lui Dumnezeu. Dragi prieteni! Înainte ca Biserica Dumnezeului Celui Viu să poată fi așezată în poziția corectă, înainte ca cele cinci slujbe și nouă daruri și toată roada Duhului și toate lucrările mărețe ale lui Dumnezeu să aibe loc, trebuie să aibă loc tăierea împrejur în mijlocul credincioșilor acestui timp!

Eu știu, tăierea împrejur este dureroasă, dar ea trebuie să aibă loc! Dar Cuvântul spune: „Fă niște cuțite ascuțite”. Așa că nu vă îngrijorați, tăietura va fi corectă. Și dacă mergem în Evrei 4. 12, acolo scrie: „*Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii*”.

Acum, noi am auzit de multe ori că Cuvântul lui Dumnezeu este descoperit. Dar acest Cuvânt descoperit trebuie luat ca sabie a Duhului. Și fratele Branham spunea că pentru această sabie este necesară o mână puternică pentru a o mânui: mână credinței.

Și noi suntem gata să mânuim această sabie sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru a reteza tot ce este în plus. Asta înseamnă tot ce nu avem nevoie și care ne împiedică să înaintăm. Acestea nici nu sunt biblice și produc doar întristare și confuzie. Atunci noi nu le vrem și să folosim sabia Cuvântului descoperit pentru a le îndepărta înainte de a ajunge în poziția corectă!

Iosua a fost atenționat să taie împrejur pe cei ce se născuseră pe drumul prin pustie, înainte să intre în posesia țării făgăduite, înainte ca fiecare seminție să-și ocupe locul.

Dacă citiți în proorocul Ezechiel, așa cum cele 12 seminții au fost așezate în chip firesc în țara făgăduită, la fel suntem noi așezați, spiritual în trupul lui Hristos. Dar înainte ca acesta să aibă loc, Cuvântul descoperit pentru acest timp trebuie folosit pentru tăierea împrejur! Pentru aceasta este sabia, sabia Duhului!

Vreau să vă arăt ceva asupra căruia Duhul mi-a atras atenția acum. Am citit aceasta de dimineață, dar chiar acum Duhul mă face atent asupra următorului cuvânt. În ultimele trei versete din Iosua cap. 5, Iosua a văzut pe cineva și a întrebat: „Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?” Și răspunsul a fost: „Nu, ci Eu sunt Căpetenia oștirii Domnului”. Și dacă citiți până la sfârșit, acolo se spune (vers. 15): „*Și Căpetenia oștirii Domnului a zis lui Iosua: «Scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care stai este sfânt». Și Iosua a făcut așa*”.

Să ne întoarcem la momentul când același Domn i-a vorbit lui Moise. Și el a trebuit să-și scoată încălțăminte la început, înainte ca eliberarea să aibă loc de fapt. Înainte de a avea loc trimiterea, lui i s-a spus să-și scoată încălțăminte, căci stătea pe un pământ sfânt.

Și când moștenirea era pe cale să fie luată de cei eliberați prin mâna puternică a lui Dumnezeu și prin slujba lui Moise, din nou era un pământ sfânt și Căpetenia oștirii Domnului, pentru a le arăta că bătălia se va încheia cu o biruință.

Dragii mei prieteni! Noi suntem în mijlocul unei lupte. Putem vedea scoaterea afară cu mână puternică, îl putem vedea pe Moise, putem vedea și stâlpul de foc, putem vedea cum duce Dumnezeu lucrurile la împlinire. Și mai vedem că nu numai timpul ieșirii a fost sub supraveghere divină, ci și timpul intrării în posesia făgăduinței. Iosua nu a fost lăsat singur, la fel nici copiii lui Israel. Același Domn care a apărut înainte de ieșire, era acolo când trebuia să aibă loc intrarea! Nu este acesta ceva minunat?

Moise plecase, dar Domnul nu i-a părăsit. El era cu cei ce aveau Cuvântul Lui pentru acel timp și acea zi. Și El era acolo ca să lupte pentru ei. Și știți că cei șapte preoți au sunat din cele șapte trâmbițe până când zidul a căzut și biruința Domnului a fost arătată. Putem merge, de asemenea, în Isaia 30:26, unde scrie: „*Și lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi ca lumina a șapte zile, când va lega Domnul vânățiile poporului Său și va tămădui rana loviturile lui*”.

Dragii mei, restituirea înseamnă, de fapt, aducerea la starea originală de la început. Sau, intrarea în posesia tuturor lucrurilor care erau în Biserica Domnului, înainte ca ea să fie jefuită de ele.

Eu m-am rugat Domnului să-mi arate din Scriptură, un exemplu de restituire, fie din Vechiul, fie din Noul Testament. Și deodată am citit din Iacov cele mai impresionante lucruri referitoare la ploaia timpurie și târzie și la lucrurile pe care le va face Dumnezeu. În Iacov 1:4 citim: „*Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți întregi, și nu duceți lipsă de nimic*”.

Puteți înțelege că nerăbdarea poate fi cea mai mare piedică? Noi citim o făgăduință în Cuvânt și apoi începem să-L „zgâlțâim” pe Dumnezeu și să-L facem să-și împlinească făgăduința atunci când vrem noi. Nu vă îngrijorați! Rugați-vă doar ca să fiți într-o atitudine

corectă atunci când Domnul Își va împlini făgăduința în viața noastră. Nu fiți nerăbdători! Aceasta nu vă duce nicăieri, doar vă dezechilibrează și vă întristează pe voi și pe alții. Noi trebuie să așteptăm până la completa împlinire a timpului.

Iar în acest timp voi nici nu mai trebuie să fiți nerăbdători, pentru că lucrurile pe care Dumnezeu a făgăduit să le facă, sunt chiar deasupra noastră, gata să se rostogolească. Noi să venim cu smerenie înaintea Lui și să spunem: „Doamne, noi suntem gata în aceste zile din urmă ca să primim tot ceea ce Tu ai pregătit pentru noi. Dar dacă Tu vrei să mai așteptăm încă două săptămâni, în regulă, noi suntem gata să mai așteptăm. Doamne, totul vine da la Tine, totul este în mâinile tale. Dacă este vorba despre o săptămână, de o lună de un an, noi așteptăm. Noi Te vom lăsa pe Tine să faci lucrarea”. El o va face, El o va desăvârși ; de fapt, noi suntem lucrarea lui Dumnezeu în aceste zile de pe urmă.

În Iacov cap. 5 este scris ceva în legătură directă cu venirea Domnului. Iacov 5:7: *„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie”*.

Biblia ne dă exemplul unui plugar. Acesta nu are nevoie de un profesor care să-i spună când să are sau când să semene. El este foarte strâns legat de natură. Dar el are nevoie de răbdare de la semănarea seminței, până la vremea secerișului. El trebuie să aștepte ploaie timpurie și ploaie târzie. De un lucru poate fi sigur plugarul: ceea ce a semănat, aceea va și secera! Ceea ce a semănat în timpul ploii timpurii, aceea va secera când vine ploaia târzie!

Este o vreme a ploii timpurii, învățătura, care are loc în timpul acestei generații. La început vine ploaia timpurie, încet, blând și care pătrunde, pătrunde adânc. Dar când vine ploaia târzie, aceasta vine deodată, cu tunete și fulgere.

Ploaia timpurie are loc când se vestește această învățătură; prezența lui Dumnezeu, Duhul Sfânt este acolo, ungerea este prezentă. Același Duh Sfânt care a fost peste apostolii și prorocii care au adus această învățătură din Cuvânt în acest timp, trebuie să fie peste voi care ascultați acest Cuvânt sub ploaia timpurie! Trebuie ca același Duh să se odihnească asupra noastră, ca noi să primim aceleași lucruri prin aceeași descoperire a aceluiasi Duh.

Aici scrie: „Fiți răbdători... căci venirea Domnului este aproape”. Aceste cuvinte ni se adresează chiar nouă, care trăim atât de aproape de revenirea Domnului Isus Hristos. Avem nevoie de răbdare pentru a putea intra în stăpânirea făgăduinței. Este un timp al dării făgăduinței, apoi un timp de așteptare cu răbdare, iar când vine vremea împlinirii făgăduinței, sunt mai multe informații în legătură cu acea împlinire.

Am putea vedea aceasta la începutul Noului Testament. Era o făgăduință în legătură cu venirea lui Ioan Botezătorul. Dar când acea făgăduință era pe cale să se împlinească, îngerul Gavril a venit la Zaharia și i-a spus: „Rugăciunea ta a fost ascultată; nevasta ta, Elisabeta, va naște un fiu căruia îi vei pune numele Ioan”. Și îngerul Gavril a dat toate informațiile referitoare la acest antemergător, la viața și slujba sa.

Era o făgăduință a Cuvântului care se va face trup, Emanuel trebuia să se nască precum un copil, făgăduință dată cu 700 de ani în urmă. Și când făgăduința urma să se împlinească, îngerul Gavril a venit la Maria și i-a spus: „Ai găsit har înaintea lui Dumnezeu”.

Fiți atenți! Când îngerul Gavril a vorbit, el s-a referit la două lucruri: la Cuvântul făgăduit și la Duhul care va umbri acest Cuvânt făgăduit. Acum, în zilele noastre, sunt din nou două lucruri în acțiune: Cuvântul făgăduit și Duhul care vine asupra acestui Cuvânt. Putem vedea aceasta în toată Biblia: supranaturalul prezent la darea făgăduinței și supranaturalul din nou prezent la împlinirea făgăduinței.

Ne întoarcem la Iacov și citim mai departe următoarea avertizare (Iacov 5:9): *„Nu vă plângeți unii împotriva altora fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă”*. Aici nu este vorba de mari acuzații; noi nu trebuie să ne plângem unii de alții. Noi nu trebuie să avem nici cea mai mică amărăciune împotriva cuiva. Dacă există o rădăcină de

amărăciune în inima ta, aceasta nu va distruge pe cel de care te plângi, ea va distruge propria ta viață spirituală. Te va răni pe tine. De aceea, nu lăsați nici cea mai mică rădăcină de amărăciune, nici o plângere să se ridice în inimă, pentru că noi trăim în timpul revenirii Domnului și acesta te-ar putea surprinde cu astfel de lucruri în inima ta și Duhul lui Dumnezeu nu poate învia Cuvântul din tine.

Să fim un singur trup, unit în dragostea lui Dumnezeu, un trup în care Hristos poate trăi. Vedeți, Dumnezeu era în Hristos, iar acum Hristos este în Biserica Lui. Și El a uns acest trup pentru El însuși, astfel ca acest trup să continue slujba Lui aici pe pământ, prin mădularele acestui trup.

Fie ca acest Cuvânt să nu vă părăsească, gândiți-vă la El zi și noapte. Fiți răbdători, așteptați venirea Domnului, nu vă plângeți unii de alții, să nu aveți nici o rădăcină de amărăciune în inima voastră, căci aceasta vă va lipsi de binecuvântările lui Dumnezeu și veți pierde răpirea.

Nu vă gândiți că voi puteți reuși aceasta. Nu voi, ci harul lui Dumnezeu trebuie să reușească totul în viața voastră, în viața ta și a mea, în inima mea și a ta!

Citim mai departe în Iacov 5:10: „*Frații mei, luați ca pildă de suferință și răbdare pe prorocii care au vorbit în Numele Domnului*”. Din nou Scriptura se referă la răbdare și la faptul că noi trebuie să-i luăm pe proroci ca exemple de răbdare. Ei au vorbit în Numele Domnului și au cercetat să vadă în ce timp se vor împlini toate acestea. Dar ei au plecat din lume fără să vadă împlinirea celor vorbite de Domnul prin ei. Dar ei au știut până la ultima suflare că ceea ce au prorocit, se va împlini.

Da aceea, și noi să fim răbdători, știind că El împlinește Cuvântul Lui la vremea potrivită; noi să fim într-o atitudine și poziție corectă înainte ca toate lucrurile să se petreacă în și prin trupul lui Hristos.

Iacov 5:11: „*Iată noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul și cum Domnul este plin de milă și de îndurare*”. Iacov ne dă aici un exemplu concret de restituire. Iov a trecut prin vremuri grele. Începutul lui a fost minunat. Chiar și Dumnezeu a mărturisit despre el și a spus: „*Ai văzut pe robul meu, Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău*” (Iov 1:8).

Biserica, la început, era o Biserică desăvârșită, în care puterea lui Dumnezeu se manifesta într-un mod minunat. Fiecare mădular își cunoștea locul și ei erau aduși împreună prin botezul cu Duhul Sfânt și ungerea se odihnea peste ei. Nu existau învățături străine, nici vreo tâlcuire, nimic.

Dar Pavel îi avertizează: „*Se vor vâri între voi lupi răpitori și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătore*”. Și exact asta s-a și întâmplat în acea generație și se repetă în această generație.

Întorcându-ne la exemplul de restituire, vedem că Iov era binecuvântat din plin. Tot ce făcea el era binecuvântat, familia lui, totul era în ordine – pentru că Dumnezeu îl apăra și dușmanul nu putea pătrunde. Dar apoi a venit o nenorocire după alta, lovindu-l pe neprihănitul Iov. La sfârșitul acestor nenorociri, el stătea pe o grămadă de cenușă, bolnav și lovit. Chiar și prietenii lui au venit să-l acuze că este un păcătos ascuns, din cauză că totul îi mergea rău: familia distrusă, copiii morți, gospodăria distrusă și el bolnav de moarte.

Dar, știți, am vești bune pentru voi! Biblia nu spune: „*Luați seama la începutul durerilor lui Iov*”, ci ea spune: „*Luați seama la sfârșitul lor de viață*” și „*și priviți la răbdarea lui Iov și ce sfârșit i-a dat Domnul*”. Vă întreb, care a fost sfârșitul lui Iov? Vedeți?

Iacov îl folosește pe Iov ca un exemplu de restituire. La sfârșit, Domnul i-a restituit lui Iov o măsură dublă!! AMIN! A meritat să aștepte! El nu a fost înțeles nici de frații nici de surorile lui, nici chiar de soția lui, care-i spusese: „*Bleastă-mă pe Dumnezeu și mori!*” Dar Iov

a răspuns: „*Vorbești ca o femeie nebună. Ce! Primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul? În toate acestea Iov n-a păcătuیت deloc cu buzele lui*” (Iov 2:10).

El nu a fost descurajat. El chiar a încurajat pe alții. Chiar fiind în acea stare, el a spus: „*Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pământ*” (Iov 19:25).

Frate, noi nu ne uităm la starea noastră! Ni se spune deseori că Avraam și Sara nu s-au uitat la starea lor, ci ei au privit la Cel ce dăduse făgăduința și El a fost Acela care i-a întărit atunci când a venit timpul împlinirii acelei făgăduințe – trupurile lor au fost întinerite!

Privind din exterior, nu era nici o șansă, nicio speranță pentru Iov, el era atât de lovit! Dar a venit acel moment când Dumnezeu a vorbit lui Iov din vârtejul de vânt. Așa cum v-am spus mai înainte, supranaturalul este prezent atât la darea făgăduinței, cât și la împlinirea ei. Înainte ca făgăduința să fie împlinită, Domnul i-a vorbit lui Iov din acel vârtej de vânt și i-a spus: „*Cine este cel ce Îmi întuneacă planurile prin cuvântări fără pricepere?*” (Iov 3:2). Citiți primele versete din Iov, capitolele 38, 40 și 42 și veți vedea de unde vine necazul nostru. Noi încercăm să-L ajutăm pe Dumnezeu, dar de fapt noi nu facem altceva decât să întunecăm planul Lui, prin cuvintele care vin din propria noastră înțelepciune, în loc să așteptăm până când Domnul Își împlinește propriul Său Cuvânt, până când El Își confirmă făgăduința și ne aduce în posesia moștenirii noastre!

Trebuie să mergem în Iov 42 pentru a înțelege pe deplin aceasta. Iov 42:3: „*Cine este acela care are nebulie să-Mi întunece planurile?*” – „*Da, am vorbit, fără să le înțeleg, de minuni care sunt mai pe sus de mine și pe care nu le pricep*”.

Vedeți, sunt oameni care vin și spun: „Acum voi vorbi despre cele 7 tunete sau despre tragerea a treia, și-am să vorbesc, și-am să vorbesc . . .” Uitați toate aceste lucruri! Noi vom vorbi numai ceea ce a vorbit Dumnezeu în Cuvântul Său. Și atunci nu dăm niciodată de necaz. Dar dacă vorbești despre lucruri pe care Dumnezeu nu le-a vorbit, aici începe înșelătoria, devierea de la Cuvânt, distrugerea și duhul de partidă.

Dacă noi vorbim despre lucruri identificate în mod clar în Scriptură, și au fost exprimate în mod deschis și clar prin slujba slujitorilor lui Dumnezeu din această generație, dacă rămânem la mesajul clar al acestui timp, atunci nu mai este nimic care să-L împiedice pe Dumnezeu să-Și facă lucrarea.

Dar nu încercați să vorbiți despre lucruri pe care Dumnezeu nu le-a vorbit, pentru că v-o spun cinstit, sunt lucruri care trebuie predicate și altele care se petrec fără ca cineva să fi predicat despre ele. Este clar?

Dacă ne referim la cele 7 tunete, lui Ioan nu i s-a permis să scrie despre ele. Ele nici nu fac parte din cuvântul scris al lui Dumnezeu, și despre acest subiect nu se va predica niciodată. Pavel i-a scris lui Timotei: „Predică Cuvântul” și Cuvântul este scris aici în Biblie! Dar dacă nu este scris ca Cuvânt, atunci nu se predică despre acel lucru. Este înțeles? Amin. Eu nu vreau să supăr pe nimeni, dar a trebuit să curăț atmosfera. De multe ori oamenii spun: „Ceva plutește în aer”. Și de aceea aerul trebuie curățat și atmosfera să fie destinsă. Și eu rog, pe cei ce slujesc, în Numele Domnului Isus Hristos, abțineți-vă de a predica altceva decât ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu și voi puteți pune degetul pe text și să spuneți: „Aceasta este baza celor spuse”, și lăsați restul în grija Dumnezeului Atotputernic. El Își va desăvârși și încheia lucrarea Sa.

Acesta este ceasul încercării, un timp al ispitirii. Dacă un slujitor se înalță pe sine însuși, atunci îi place să vină cu câte o idee nouă, ca frații să zică: „O, fratele cutare a zis-o” și să-și facă astfel ucenici pentru el.

Dragi prieteni, vă spun, un adevărat slujitor al lui Dumnezeu nu va veni cu un motiv ca să-și găsească câțiva oameni care să-l urmeze pe el. Ci el va veni cu un motiv care să-i facă pe oameni ucenici ai Domnului Isus Hristos. Dacă mergeți în Isaia 40:3, acolo scrie: „El va pregăti calea Domnului”. Un om al lui Dumnezeu nu se îngrijorează de calea lui, nu, el este

îngrijorat pentru calea lui Dumnezeu, să pregătească calea Domnului, astfel ca oamenii să nu aibă greutatea pe acea cale.

Vai de cei ce aduc întristări în mijlocul celor scoși afară de mâna Dumnezeului Atotputernic prin slujba prorocului trimis de Dumnezeu pentru această generație!

Se poate detecta ușor cel care produce astfel de lucruri și care se înalță pe el însuși. El va încerca să sape după lucruri care nu sunt tocmai la suprafață. Dar dacă noi vrem să predicăm toate lucrurile descoperite în mod clar în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci noi avem destul material din care să predicăm. M-ați înțeles? Amin!

Să mergem la Scriptură. A fost prorocit despre Ioan Botezătorul că el va merge înaintea lui Hristos. Dar unde scrie că el va boteza oamenii? Sunt multe asemenea exemple în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar când va veni timpul împlinirii acelei prorocii; un om al lui Dumnezeu, care va fi rânduit pentru slujbă, va avea o trimitere divină pentru acel timp și va ști cu exactitate ce trebuie să facă. Nu priviți după cineva mare care să vină, Cel Mare este în mijlocul nostru, Isus Hristos și El a fost Cel ce a spus: „*Căci Domnul Se va scula ca la muntele Perașim, și Se va mânia ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și îplinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit*” (Isaia 28:21).

Ne întoarcem la Iov 42:10: „*Domnul a adus pe Iov iarăși în starea lui de la început, după ce s-a rugat Iov pentru prietenii săi. Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce pierduse*”. Era ceva ce Iov trebuia să facă înainte ca restituirea să aibă loc. El a trebuit să aducă jertfa și să se roage pentru prietenii lui. Acesta era un lucru foarte greu de făcut, pentru că prietenii lui l-au criticat și mereu a fost dispută între ei.

Dragii mei, noi ca credincioși ai mesajului de sfârșit, am fost adesea implicați în tot felul de certuri pe baza Cuvântului. Noi am încercat să dovedim punctul nostru de vedere, iar alții au încercat să-l dovedească pe al lor. Dar a sosit timpul, să încetăm cu toate argumentele. Veniți la jertfă, Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, veniți înapoi la Golgota și începeți să vă rugați pentru toți cu care nu v-ați înțeles. Aceasta va curăța atmosfera. Aceasta va îndepărta toate plângerile din inima voastră. Știți că fratele Branham a spus: „Indiferent ce ți-ar face cineva, dacă voi nu-l puteți iubi cu dragoste divină, atunci ceva nu-i în ordine cu voi”.

Știu, nu este ușor. Dar prieteni, cu Dumnezeu totul este posibil. Deci nu așteptați. Luați aceste lucruri la inimă. Este o așezare, o punere în posesie, care vine odată cu restituirea. Asta înseamnă să fim aduși înapoi la adevărata moștenire pe care Dumnezeu a pregătit-o de la început.

Dar acum trebuie să fiți atenți! Dacă este vreo plângere și trebuie să te lupți cu unul și cu altul și fiecare vrea să-și dovedească punctul lui de vedere, acestea trebuie să înceteze!

Vedeți, Iov a trebuit să înceteze odată cu toate acestea și să aștepte pe cel care-l vorbea. Și când aceasta s-a întâmplat, Domnul i-a spus: „Adu jertfa și roagă-te pentru prietenii tăi, căci n-au vorbit așa bine despre Mine. Totuși, tu trebuie să te rogi pentru ei”.

Eu trebuie să v-o spun. Aceasta este calea. Isus Hristos este Mielul lui Dumnezeu, este jertfa noastră atotcuprinzătoare. Și binecuvântările de care noi ne bucurăm acum, sunt pregătite de Dumnezeu prin ceea ce s-a întâmplat la Golgota. Nu există nicio binecuvântare în afara Golgotei și noi trebuie să ne întoarcem la simplitatea trăirii în Domnul nostru Isus Hristos și bucuria mântuirii să se întoarcă în inimile noastre și Dumnezeu să-și croiască o cale în viețile noastre.

Citim mai departe în Iov 42:10 b: „*Și Domnul i-a dat înapoi îndoit decât tot ce avusese*”.

Și eu cred că noi avem nevoie de o dublă măsură din cauza timpului groaznic în care trăim. Și Dumnezeu o va face! El ne va da o măsură dublă în restituirea finală, în timpul în care trăim noi. O vedeți? O credeți, conform Cuvântului lui Dumnezeu ? Amin!

Poate noi ne-am întrebant ce se va întâmpla cu frații și surorile noastre cu care ne-am certat, care și-au ridicat semeț capul, iar noi am rămas tăcuți așteptând răspunsul Domnului.

Dar în timpul restituirii, tabloul se schimbă. În Biblie, în Iov 42:11a, citim: „*Frații, surorile și vecinii prieteni ai lui Iov, au venit toți să-l vadă și au mâncat cu el în casă*”.

În timpul restituirii toți frații și surorile se întorc și văd că Dumnezeu este cu acel care nu a fost înțeles, dar care a știut tot timpul că: „Răscumpărătorul meu este viu”.

Dragi prieteni, noi așteptăm de o bună bucată de timp și spunem: „O, Doamne, Tu ai făcut lucruri mari și nouă ne-a fost făgăduită o restituire. Noi însetăm, noi dorim s-o vedem!” Când această restituire va avea loc cu adevărat, toți prietenii noștri vor auzi despre ea, toți frații și surorile noastre vor auzi și vor spune: „Noi am auzit că Dumnezeu este cu voi. Putem să ne așezăm la masa voastră și să mâncăm cu voi?”

Da, ei s-au întors la cel care a primit restituirea și au mâncat și au băut și l-au lăudat pe Dumnezeul Cerurilor care făcuse această minunată lucrare în viața lui Iov.

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci! El a spus: „Eu vă voi restitui toți anii”. V-ați gândit ce înseamnă asta? Dacă un fermier ar recolta zece tone pe an și ar pierde șapte ani, adică șapte recolte, asta ar însemna șaptezeci de tone. Dacă ar avea loc o restituire a celor șapte ani, vă dați seama cât ar avea? Ar fi ceva! Acum, vă dați seama ce ne așteaptă pe noi?

Eu nu vă dau speranțe deșarte. Dacă ceea ce am spus nu este din Biblie, puneți degetul și spuneți: „Frate, oprește-te!” Dar tot ce am spus și tot ce am făcut nu a fost decât să împărtășesc cu voi Cuvântul din Noul și Vechiul Testament!

Eu sper că acum înțelegeți mai bine tabloul restituirii. Fie ca Domnul să vă întărească și să vă ajute să așteptați în vedea restituirii dublei măsuri a lui Dumnezeu!

Să ne ridicăm pentru rugăciune...

Amin!